

Станси

Микола Вінграновський

1

Люблю я думать. Я люблю
Очима тишу цілувати,
Коли, як в тихому гаю,
В душі урочисто і свято.
І грона кращих почуттів,
Налитих мужністю й стражданням,
Нести в твій дім і сподіванням
Поїти серце в забутті.

2

Степліло літечко... тепліли
Веселі дні веселих літ —
І світ піймав мене... Зраділий,
Я обізвався серцем в світ,
І вже крізь тебе пораненько
Я крикнув, повен сил і дій:

— Мій світе, світку, світотенько,
Мій світонько, світище мій!..

І — почалось! В криваву греблю
Політик чорних, сліз і ран —
Ввулканився в вулканну Землю
Кривавий Африки вулкан!
Пий, світе мій, вино свободи,
Як пив мій древній друг Лі Бо!
На ясні зорі, чисті води
Пливи, скривавлена любов!

4

Любов — не зло. Любов, якби
Від себе утекти можливо.
Таємних дум, бажань, журби

Якби зібрав я чисте жниво,
Тоді б ти бачила в мені
І мозолі під прапорами,
І космос, і над буряками
Жінок похилених, як в сні...

5

Нам вічно треба небом жить,
По шию будучи в планеті!
Якби я міг розворожить
Міщанство в реактивнім леті
І на серцях колючий дріт,
Одежі сірі стоганебні
І на економічнім небі
Всеїжожучий живіт!

6

То був мій перший день колись...
Стояло серце на колінах,
І профіль твій в бузкових тінях
Очима почуття дививсь...
Люби мене. Я вже розклав
Тобі дари в житейських мервах,
Твій дім, і ти, й твій Берислав,
Гойдайтесь ще на моїх нервах...

То був мій другий день буття.
Гангрена серця почалася...
Замовкла раптом, зайнялася
Радіостанція Життя!..
Я знов коханий... Боже мій!
Щасливий вік той, у якому
Живе твій подих долі й мрій,
Краси і грації... Німому,
Ти робиш честь мені...